

ἀγγιαστός ἐπίθ. Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγιάζω.

Ὁ ἐγγιζόμενος, ὁ θιγόμενος: Φρ. ἀγγιαστό κυνηγητό (παιδιά, καθ' ἣν εἰς τῶν παικτῶν διὰ κλήρου ὀριζόμενος καταδιώκει τοὺς ἄλλους, ὅντινα δὲ καταφθάνων ἐγγίση διὰ τῆς χειρός, οὗτος ἀντικαθιστᾷ αὐτὸν καὶ τοιοῦτο-τρόπως ἐξακολουθεῖ ἡ παιδιά. Πβ. πιαστό κυνηγητό, δι' ὃ ἰδ. πιαστός). Συνών. ἀγγιχτός 1.

ἀγγιαχτερός ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπίθ. ἀγγιχτός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερός.

Ὁ διὰ λόγων καθαπτόμενός τινος, ὁ πειράζων. Συνών. ἀγγιχτερός, ἀγγίχτος 4. Πβ. ἀγγιχτικός 1.

ἀγγιαχτιά ἡ, ἀμάρτ. ἀνεγιά Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀγγιαχτός.

Τὸ μὴ ἀνέχεσθαι τὴν ἐλαχίστην ἀστεϊότητα ἢ ἐνόχλησιν, τὸ εὐερέθιστον τοῦ χαρακτήρος: Ἐχει μίαν ἀνεγιά πού δὲ βασταίνεται!

ἀγγιαχτός ἐπίθ. σύνθη. ἀγριαχτός Κεφαλλ. κ. ἄ. ἀγγιουχτός Ἡπ. ἀγγιουχτούς Ἡπ. (*Ἀρτ.) ἀτσαχτός Μέγαρ. ἀτσαχτός Πελοπν. (Τρίκκ.) ἀγγιαχτός Πελοπν. (Βούρβουρ. Κυνοῦρ.) ἀνέγγιαχτός Πελοπν. (Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Κυνοῦρ. Λακων.) κ. ἄ. ἀνέγριαχτός Πελοπν. (Μάν.) ἀνέγγιαχτός Πελοπν. (Λακων.) κ. ἄ. — ΔΣολωμ. 252 (ἐκδ. 1859) ἀνέγριαχτός Κεφαλλ. ἀνέγγιαχτός Πελοπν. (Βούρβουρ. Κυνοῦρ.) ἀνέγριαχτός Θεσσ. ἀνανέγγιαχτός Πελοπν. (Λακων.)

Ἡ ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. ᾱγγιάζω ἢ κατ' εὐθεϊαν ἐκ τοῦ πλήρους τύπ. ἀγγιάζω ἄνευ συνθέσεως, τῆς σημ. τῆς στερήσεως γεννηθείσης ἐκ τοῦ ἀρκτικού α καὶ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α. Τὸ ἀγγιουχτός ἐκ τοῦ τύπ. ᾱγγιοῦ. Τὸ ἀγγιαχτός ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀγγιαχτός ἐκπεσόντος τοῦ γ μεταξὺ φων. Περὶ τῶν τύπ. ἀνέγγιαχτός καὶ ἀνανέγγιαχτός, ὁ ἐκ τοῦ ἀνέγγιαχτός δι' ἐπαναλήψεως τοῦ α-, ἰδ. α- στερητ. 1 δ.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν πλησιάζει τις Πελοπν. (Σουδεν.): Μόφυγε ἀγγιαχτός. 2) Ὁ μὴ ἐγγιζόμενος, ὁ μὴ ψανόμενος, ἄθικτος, ἄψαυστος σύνθη.: Φρ. Τρίτος καὶ ἀγγιαχτός! (ἐνν. πῆδος. Λέγεται ἐν παιδιᾷ, καθ' ἣν οἱ τρίτην φορὰν ὑπερπηδῶντες τὸν κύπτοντα διὰ τῆς στηρίξεως τῶν χειρῶν ἐπὶ τῶν γονάτων συμπαίκτην των δηλοῦν ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὸν ἐγγίσουν) Πελοπν. (Λακων.) Ἀγγιαχτός! (ἐνν. ὁ κύπτων συμπαίκτης) Εὐβ. (Λίμν.) Ἀγριαχτός! (ἐνν. τὸ πῆδημα) Κεφαλλ. Μοῦτος, ἀγγιουχτός! (ἢ φρ. δηλοῖ ὅτι ὁ ὑπερπηδῶν τὸν κύπτοντα πρέπει νὰ μὴ λέγῃ τι καὶ νὰ μὴ τὸν ἐγγίση) Ἡπ. Πρῶτος ἥλιος ἀπηδούμενος, δεύτερος καλύτερος, τρίτος καὶ ἀγγιαχτός καὶ ὅπου ᾱγγιάξῃ νὰ ᾱναι κάτου (ὁ κατὰ τὴν τρίτην ὑπερπήδησιν ἐγγιζὼν ὅπωςδήποτε τὸν κύπτοντα ὑποχρεοῦται νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν ἐκείνου) Καλάβρυτ. Ἀγγιουχτός! (ἐνν. τὰ πεντόβολα. Λέγεται κατὰ τὴν παιδιὰν τῶν πεντοβόλων, ὅταν ἐπιτρέπεται ὁ ρῦπτων ἐκ τῶν πέντε χαλίκων νὰ ἐγγίση μόνον τὸν ἕνα) Ἀρτ. (Ἀντίθ. ᾱγγιουμένα δι' ὃ ἰδ. ἀγγιάζω 1). Παίζουμε τ' ἀγγιαχτός (ἐν τῇ παιδιᾷ τῶν πεντοβόλων, ὅταν κατὰ κοινήν συμφωνίαν δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἐπαφή τῶν ἄλλων λιθαρίων) Πελοπν. Σουδεν. Συνών. ἀγγιχτός 1.

β) Ἀνέπαφος, ἀκέραιος Μέγαρ. Πελοπν. (Βούρβουρ.

Κυνοῦρ.) κ. ἄ. — ΔΣολωμ. ἐνθ' ἄν.: Τὸ φαεῖ ἔμειν' ἀνέγρια Βούρβουρ. || Ποίημ.

Τ' ἀπομεινάρια ἀνέγγιαγα καὶ κατατρομασμένα, τὰ γόνατα καὶ τὰ σπαθιά τὰ ματοκυλισμένα

ΔΣολωμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀγγιχτός 1 β. 3) Τὸ θηλ. ἄθικτος, ἀγνή, ἐπὶ παρθένου Πελοπν. (Μάν. κ. ἄ.): Σοῦ παραδίνω, γαδρέ, τὴ νύφη ἀγνή καὶ ἀνέγριαχη Μάν. Συνών. ἀγγιχτός 3. 4) Μεταφ. ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν ἡμπορεῖ κάνεις νὰ ἐγγίση, διότι ὀργίζεται μὲ τὴν ἐλαχίστην ἀφορμήν, εὐέξαπτος, εὐερέθιστος! Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων. Τρίκκ.) κ. ἄ.: Ἦτανε καλός, μὰ ἀνέγριαχος Κεφαλλ. Τί ἀνέγριαχος ποῦ εἶσαι! αὐτόθ. Ἔλα, ρε ἀτσαχτο, δὲ βορεῖ νὰ σὲ τζιάξῃ κάνενας! (πρὸς παιδίον εὐερέθιστον) Τρίκκ. || Φρ. Τρίτος καὶ ἀγγιαχτός (ἐπὶ τοῦ μὴ ἀνεχομένου λόγους καὶ συμβουλὰς, ἀλλ' εὐκόλως ἀγανακτοῦντος. Ἡ μεταφ. ἐκ τῆς ἐν σημ. 2 παιδιᾶς) Λακων. Συνών. ἀγγιχτός 4. β) Ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἐπαφήν, ὁ εὐερέθιστος, ἐπὶ πληγῆς Πελοπν. (Λακων. κ. ἄ.): Ἡ πληγὴ εἶναι ἀνανέγγιαγο (ἐνν. πρᾶμα) Λακων.

ἀγγίζω ἐγγίζω Ἀπουλ. Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Κερασ.) ἐγγίζ-ζω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἐντίζω Χίος (Πυργ.) ἐντίζω Κύπρ. ἐγγίγου Θράκ. (Αἰν.) ἀγγίζω σύνθη. ἀγγίζω πολλαχ. ἀγγίζον Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. ἀγγίζου Σάμ. κ. ἄ. ἀντίζω Κύπρ. ἀντίζ-ζω Χίος (Μεστ.) ἀτζίζω Ἀνδρ. Ἰος Κύθν. Πάρ. Σῦρ. κ. ἄ. ἀτζίζου Κυδων. Λέσβ. κ. ἄ. ἀντίζου Τσακων. ἀτζίζω Πάρ. (Λεῦκ.) ᾱγγίζω Ἀπουλ. Εὐβ. Ἡπ. Καλαβρ. (Μπόβ. κ. ἄ.) Καππ. (Ἀραβάν.) Μῆλ. Παξ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Γορτυν. Δημητσάν. Κυνοῦρ. Λάστ.) Σίφν. κ. ἄ. — ΓΧατζιδ. Ἀκαδημ. Ἀναγν. 3,286 ᾱγγίζω Ἀπουλ. Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σύμ. Σῦρ. (Ερμούπ.) κ. ἄ. ᾱγγίζ-ζω Καλαβρ. (Μπόβ.) ᾱγγίτω Ἀπουλ. (Καλημ.) ᾱγγίζου Ἡπ. Μακεδ. (Σισάν.) κ. ἄ. ᾱγγιούζου Ἡπ. ᾱγγίω Κίμωλ. Σίφν. ᾱγγίω Κρήτ. ᾱγγίω Καππ. (Ἀραβάν.) ᾱγγίγου Θράκ. (Αἰν.) ᾱγγίν-νου Λυκ. (Λιθύσσ.) ᾱγγίν-νου Λυκ. (Λιθύσσ.) ᾱντίζω Μεγίστ. κ. ἄ. ᾱντίζω Κύπρ. ᾱτζίζω Κύθν. Σῦρ. κ. ἄ. ᾱτζίω Ἀθῆν. (παλαιότ.) Κύθηρ. Μετοχ. ἀγγιμένος Κῶς ᾱγγιμένος Καλαβρ. (Μπόβ.)

Τὸ μεταγν. ἐγγίζω. Τὸ ἀγγίζω ἐκ συνεκφ. τοῦ θά ἢ νὰ κατισχύσαντος τοῦ ληκτικοῦ α τῆς προηγούμενης λ. Τὸ ᾱγγίν-νου παρὰ τὸ ᾱγγίν-νου ἔχει τὸ η κατ' ἀναλογ. τοῦ ἠύξημένου ἄορ. ἠγγίσα.

Α) Ἐνεργ. 1) Ἀμτβ. προσεγγίζω, πλησιάζω Πόντ. (Κερασ.) κ. ἄ.: Τὸ καράβιν ἐγγίζει'ς τὸ γαλὸν Κερασ. Ἡ σημ. αὕτη ἤδη μεταγν. Πβ. Πολύβ. 4,62,5 «ὥς τῆς μὲν Αἰτωλίας οὐδ' ἐγγίζειν τολμήσοντος οὐδενός». β) Ἀπρόσ. α) Ἐγγίζει, ἐπίκειται Ἀπουλ.: Ἐγγίζει νὰ πάω. Ἐγγίζει νὰ πεσάνωμε (ἀποθάνωμεν). β) Πρόκειται Ἀπουλ. (Καλημ.): Σήμερα σὲ ᾱγγίσει νὰ πρᾶτήσῃ πολὺ (σήμεραρον πρόκειται σοι, ἦτοι μέλλεις, νὰ περιπατήσῃς πολὺ). 2) Προσπαύω που σύνθη.: Μὲ τὴν χάρι μου ἀγγίξα'ς τὸν τοῖχο. Χωρὶς νὰ θέλω ἀγγίξα'ς τὸ τραπέζι σύνθη. || Φρ. Ἀν τὸ πιάσω τὸ φωμί, δὲ θ' ἀγγίξῃ κάτω (δὲν θὰ πέσῃ οὐδὲ ψυχίον εἰς τὴν γῆν, ἄρα θὰ τὸ φάγω ὁλόκληρον) Ἰων. (Κρήν.) Σὰν πιάσῃ τὴ δουλειά, δὲν τὴ μολᾷ ν' ἀγγίξῃ κάτω (τὴν τελειώνει πολὺ ταχέως) αὐτόθ. Συνών. ἀκκουμπῶ. 3) Μεταφ. κατὰ γ' πρόσωπ. ἀναλογεῖ, ἀνῆκει, συνήθως ἐπὶ κληρονομιῶν Καλαβρ. (Μπόβ.) Σίφν. Σῦρ. Χίος κ. ἄ. — Κορ. Ἀτ. 4, 110: Ὁ,τι τοῦ ἀγγίζει Χίος Ὁ,τι μοῦ ᾱγγίζει Σίφν. Ὡς μου τὸ μερικὸ μου τί μοῦ ᾱγγίζει (δῶσε μου τὸ μερί-

